

„Čudna je ovo knjiga. Smak je svijeta, a vi se smijete. Glavni junak je pokvaren, a vi se zaljubite u njega. *Đubre* je neodoljivo duhovito, nemilosrdno cinično, hrabro i muževno. Marko Vidojković najveći je frajer naše književnosti.“

Ante Tomić

„Iako roman neverovatne žanrovske raznolikosti, *Đubre* bismo, bez ikakvih ograda, mogli uvrstiti i u odjeljak angažirane književnosti, i to pozivajući se na famoznu Krležinu 'kutiju olovnih slova' kao posljednju liniju obrane ljudskog dostojanstva. Vidojković ponire duboko u psihopatologiju neimenovanih likova koji su iz sjene u velikoj mjeri preoblikovali posttranzicijska društva na ovim prostorima. Posebna vrijednost ovog romana je lik Dragiša, pripovjedača romana, sive eminencije predsjednika Srbije, 'srpskog Psiha' u kojega je Vidojković ugradio sve negativne stereotipe o Srbima, one koje drugi gaje o njima, ali i one koje oni sami stvaraju o sebi.“

Josip Mlakić

„Da li mračni i nemoralni tipovi mogu biti literarni junaci? Mogu. Da li posrnuli svet, osuđen na smrt raspadanjem, može biti milje neke priče? Može. Da li prostor bez trunke ljudskog može predstavljati stvarnost u kojoj živimo? Može. Da li psovke i nakazni kolokvijalni izrazi mogu delovati poetski? Mogu.“

Sve ovo je moguće kod Marka Vidojkovića. Takođe je moguće da on napiše nešto strašnije od *Serotonina* Mišela Uelbeka, ubitačnije od *Zlog poručnika* Ejbela Ferare i još nenaslućeno u eseju *O odvratnom Živojina* Pavlovića. To sve Vidojković uspeva u svom novom, distopijskom romanu *Đubre*.

Međutim, zanimljivo je da autor ovim surovim sredstvima u stvari priziva – ljubav. Vidojković sve vreme suptilno daje do znanja kako je u svetu bez bliskosti zapravo nemoguće živeti. Zato je njegov glavni junak, krajnje dijabolična ličnost koja pripada vrhu društvene piramide zla, neko ko zapravo očajnički pokušava da pronađe svoj izgubljeni raj. Ali mehanizam, čiji je on glavni zamajac, neumoljivo ga melje i on nikada neće dobiti priliku da ponovo postane čovek.

Zastrašujuće i privlačno u isto vreme, to je utisak koji ostavlja *Đubre*.“

Goran Marković

„Vidojkoviću je uspelo da od jednog izopačenog predloška iz stvarnog života, od najgorih glumaca i bizarnog scenarija napravi odličan roman. Možda ćete se na početku smeјati dok budete prepoznavali likove koji su

nam preplavili mozgove i koje, tako karikaturalne, nije teško prepoznati. Ali kako odmiču stranice, tako se podiže i egzistencijalna jeza, dostižući pred kraj najviša arhetipska pitanja. S tim što to ovdje nije uobičajena borba dobra i zla. Ovdje je u pitanju nešto strašnije: borba zla i još goreg zla.“

Jelena Lengold

„Nadovezujući se na iskustva i tradiciju romana strave i užasa, političke satire, antiutopije i naučne fantastike, Vidojković je napisao krajnje proročanski tekst o ostvarenju pornoholokausta u Srbiji Galaksiji.“

Nenad Racković

„Roman karakterističnog naslova, o smaku svijeta ili konačnoj propasti jednog društva, koji se čita netremice a završava orgazmom. Obiluje svim vrstama brutalnosti i predstavlja bespoštednu i hipertrofiranu sliku današnje Srbije, gledanu iz pozicije čovjeka iz sjene. Nije pisan da se sviđi ljudima na vlasti, nego baš suprotno. *Đubre* nije istorija bolesti društva, nego plastično prikazan suludi i ekstatični kraj. Euforija raspadanja do posljednjeg daha.“

Faruk Šehić

„Dragiša – glavni lik *Đubreta* – istinski je vladar Srbije i možda najodvratniji lik u novijoj povijesti planete Zemlje. Filmovi strave i užasa pored njege su opuštajuće romantične komedije. Ja da sam predsjednik Srbije i da živimo u romanu *Farenhajt 451*, prvo bih spalio *Đubre*.“

Predrag Ličina

„Dva dana nakon što me je Mare batica počastvovao prilikom da pročitam ovu zabavnu knjigu pre objavljivanja, stajao sam znojav i zadihan na Košutnjaku u blagoj panici od krvožednih rojeva koji su se gostili prisutnima na upravo završenom treningu. Pošto sam potom kupio burek usnulim ukućanima, proveo sam se od Slavije, preko Trga do donjeg Dorćola (ali ne Dušanovom jer je raskopana) i shvatio da prezime Vidojković zapravo govori o retkom daru da se ovaj beli grad vidi onakvim kakav odavno jeste: Dragišin.“

Boško Ćirković Škabo

„Furiozan ritam, politička nekorektnost (najzad!), iščašeni crni humor i način na koji cinizam i mizantropija u Markovoj prozi jedva da rotiraju mesto nesumnjivo će i ovu Vidojkovićevu knjigu učiniti popularnom. Biranje insajderske džiberske perspektive pokazaće da takav postupak nije nešto čega bi se trebalo unapred odreći. Ko je voleo Marka Vidojkovića, posle ove knjige voleće ga još više.“

Miroljub Stojanović

MARKO VIDOJKOVIĆ

ĐUBRE

KNJIGA STRAVE I UŽASA

— Laguna —

Copyright © 2020, Marko Vidojković
Copyright © ovog izdanja 2020, LAGUNA



Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta
odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

NC-COC-016937, NC-CW-016937, FSC-C007782

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

DUBRE

Sadržaj

1. Gradilište	11
2. Žurka	19
3. Danica	27
4. Seksi odaje	37
5. Kancelarija	45
6. Jovana	55
7. Požar	63
8. Avion	75
9. Mjau-mjau	87
10. Brezovica	95
11. Ljubičica	105
12. Povratak	115
13. Kuga	125

14. Vladimirci	135
15. Vanredno stanje	145
16. Bunker	151
17. Pandemija	157
18. Žvalavi	167
19. Ujed	177
20. Inkubacija	185
21. Orgazam	195
22. Izlazak	203
<i>O autoru</i>	211

Beograd, jun 2018.

1

GRADILIŠTE

Na semaforu je crveno. Ispred mene je sivi punto. Moram malo da se nagnem ne bih li provalio čija glava viri iznad naslona vozačkog sedišta, ženska ili muška. Ženska, gotovo sam siguran. Divlje turiram, a onda joj se skroz približavam. Kako li je kad ti se bentli nabije u govno koje voziš? Zašto to radim? Zato što me bentli, kad sam našiban, a jesam, tako šljaka. Crveno je još uvek i ja blicam. Pali se žuto, istog trenu ležem na sirenu, a ovo ispred daje gas do daske ne bi li mi umaklo. Skreće levo, skrećem i ja, ne obazirući se na krntije koje pristižu iz suprotnog smera. Pošto su zastali da me propuste, zalećem se za minijaturnim italijanskim govnetom kroz ulicu kojoj nikako da zapamtim ime.

Koči, odjednom čujem glas u sebi i smesta kočim, jer kad se glas javi, njegova se ne poriče. Plitko i ubrzano dišem, pošto sam ga poslednji put čuo 2008. *Idi do*

onog oluka tamo, naređuje. Izlazim iz kola, prolazim kroz živicu i preko parkića bez klupa idem ka oluku, nisam siguran zašto baš tom, ali tako to ide kad se glas javi. Oluk se spušta sa ravnog krova četvorospratnice do bare koja je ostala posle jučerašnje oluje. Iz oluka viri crni rep šteneta, koje se unutra zaglavilo. Prilazim i izvlačim kuće, koje, ispostavlja se, ima dve glave. Na jednoj je čeljust poluotvorena, druga mrda njuškicom. Sva četiri oka su zatvorena. Srce mi jako lupa. Šta si se usrao, interveniše glas, ostavi ga u žbunju i vrati se u kola.

Iza bentlija, kome su ostala otvorena vrata, napravila se kolona od nekoliko krtitija. Udaljeniji trube. Vadim iz kasete paket s kokainom, koji krasi lik Draže Mihailovića. Tu je pre nedelju dana bilo kilo, a sad je ostalo recimo pola. Stavljam unutra cev zbrojovke, kalibar 9 mm, koju zatim nabijam pod nos i cimam iz dubine duše. Polazim. Skrećem levo, pa vozim pravo, onda skrećem desno i malo dalje opet levo, u zvezdarsku uličicu gde gradim dve zgrade istovremeno.

Na jednoj tabli stoji ime jednog investitora, na drugoj drugog. Nacrtani objekti imaju po četiri sprata, a zgrade koje niču imaće po sedam. Izvođači radova su takođe različiti, ali ja sam investitor – i jedan i drugi. I svi izvođači radova su moji. Ne samo ovde. U jednoj ulici malo niže podigao sam čitavu parnu i neparnu

stranu. Njom se naročito ponosim, pošto su tu živele sve same ciganšture, kojima sam, nakon kraćih pregovora, tokom samo jedne noći porušio sve šupe u kojima su smrdeli. Za svega nekoliko meseci nikla je potpuno nova ulica. Cigane sam ispalio za gajbe – šta će oni u luks objektima? – i uputio sam ih u rezervat kod Pančevačkog mosta, a poglavice im angažovao na nekim, njima gotivnim projektima.

Parkiram nasred ulice. Izlazim iz kola, sa pištoljem zadenutim u zadnji deo maskirnog šortsa koji, uz šarene košulje sa kratkim rukavima, predstavlja moj omiljeni komad odeće od maja do oktobra. Jednom prilikom izvesni balavac iz četvrtog odeljenja MUP-a naglas se u kafiću zapitao zašto ne nosim pancir, a ja sam mu odgovorio desnim direktom, koji ga je na mestu uspavao.

Zvoni telefon. *Stranka centrala 1*. Verovatno ona zubata.

„Šta je?“, javljam se nadržano.

„Gospodine Dragiša, izvinite što vas uznemiravam, naloženo mi je da vas, u svojstvu počasnog gosta, pozovem na sastanak glavnog odbora stranke, koji je zakazan za idući četvrtak u šest, u hali *Pinki*. Članovi glavnog odbora bi voleli da svratite, makar nakratko.“

„Ajde, beži u kurac“, odjebavam je i udaram kažiprstom po ekranu da prekinem vezu.

Umesto da rade, tri pojebana prašnjava strašila stoje ispred građevine. Evo šta se zbiva: dangubili su i cepali pivo, a kad sam banuo u nenajavljenju inspekciju, pivo su sakrili i sad stoje pored mešalice kao posrani. Toliko su providni da počinjem da se osećam kao budala. Dok prilazim, govorom tela im stavljam do znanja da su jebali ježa.

„Dobar dan, gospodine Dragiša...“, javlja se najstariji. Pojma nemam koja mu je zvanična pozicija, ali očigledno se postavio kao vođa ove bande lenčuga.

„Ako me još jednom tako osloviš, odšraficu ti glavu, pa ću je njemu zašrafiti na ramena da ih ima dve“, uzvraćam, upirući levim kažiprstom ka mladom seronji koji se krije iza njega.

„Izvinite, gazda, molim vas...“, zamuckuje matori.

Imam ozbiljnih problema sa viškom građevinskih projekata, manjkom makar prosečno inteligentnih radnika i obezbeđivanjem maksimalne brzine izvođenja radova.

„Gde je pivo?“, pitam.

Skrušeno prilazi mešalici za cement, odakle vadi tri poluprazne flaše. To mi najviše ide na kurac, ne samo kod ove trojice već kod svih – što su jebene pokvarene pizdurine.

„Znači, cepali ste pivo, pa ste, kad ste me videli, flaše pobacali u mešalicu i sad tu stojite kao neke pičkice?“, sumiram. Manevarski prostor nemaju – ako krenu da

se vade, samo će me razbesneti. „Dobro, ovako ćemo... Ti, buljavi, evo ti lova, idi kupi deset piva. Ne, uzmi trinaest, po četiri za vas i jedno za mene. Ja ću hladan paulaner, a vi vrućeg rogonju. Hajde, trk!“

Dok trči niz ulicu, vraćam se u kola. Uključujem muzički uređaj i odvrćem Džeja. Od silne muzike na ovoj planeti, u životu me je samo Džej radio. A nisam sa Dorćola, već sa Miljakovca, Cigane pritom prezirem, ali on je, eto, neobjašnjivi izuzetak. „Nijedne usne se ne ljube same“, grmi silovito, što me nagoni da cimnem još belog, tako što između palca i kažiprsta mrvim ceo gram, bratski ga delim levoj i desnoj nozdrvi, pa ližem prste. „O, draga, pomisli bar noćas na me...“, i eto smrada sa pivom, obara rekord u brzom izvršavanju zadatka. Sa dve kese pokorno prilazi kolima i drhtavom rukom mi pruža kusur.

„Dobro, jebote, dobro“, govorim izlazeći, nešto bolje raspoložen. „Šta si se iskrivio? Je l' paulaner hladan?“, iznenađen sam, jer je to bio trik, pošto u prodavnicama nikada ne hlade moje omiljeno pivo. Klima glavom. „Lopatari topli?“ Klima glavom nešto energičnije. Prilazimo ostalima i ja izdajem nalog: „Sad ćemo da popijemo pive zajedno, kad već toliko volite. Samo, vi ćete svoja na eks, jedno za drugim.“

Njihova reakcija manifestuje se nekakvom, rekao bih, euforijom. Otvaram limenku, što je znak da i oni otvore svoje bljuvotine.

„Tri, četiri... Živeli!“, izgovaram, uzimam gutljaj i gledam kako piju vruću pivčugu na eks. „Ajde sad, sledeće.“ Odmah su ga popili, i ne samo to nego su smesta prešli na treće i sljuštili ga. Taman sam pomislio kako im je možda trebalo u želudac nabiti pet ili šest piva, kad buljavi kreće da krklja i podriguje, zbog čega mu pretim kažiprstom. „Ko se isповраća, popiće metak ispod kolena, pa nastavlja rad kao invalid druge kategorije“, izvaljujem fazon koji to zapravo nije. Napokon ispijaju i poslednje pivo, a ja uzimam još jedan gutljaj paulanera. „Fino. Sada na posao. Do kog ste sprata stigli?“

„Do... šestog“, grakće matori s izvesnim naporom.

„Hajde, sva trojica na šesti, pa punom parom u nove radne pobede.“

Posle ovoliko dignutih zgrada i dalje nemam pojma o procesu izgradnje. Razumem se jedino u to da li je ispoštovan rok za završetak radova, a mimo nekretnina, ekspert sam za oružje, gudru, dobra kola, dobro pušenje, ili kvalitetno drkanje, što je još ređi fenomen. Najbolje se ipak razumem u to da li lova stiže na vreme.

Dok se pentraju po skelama, posmatram ih odozdo stojeći u pretećem raskoraku sa rukama na bokovima. Jebote, kolika mi je stomačina! U aprilu sam napunio pet banki, što nije valjan izgovor za ovakvu zapuštenost. Uz to, salo mi je nepovoljno uticalo na veličinu kurca. Kad neka krene da sere „joj, kako ti je veliki“, obično

sevne šamar. Ne samo zato što znam koliki su trenutni dometi istog tog kurca već i stoga što sam, osim u pornićima, i uživo na Čvarkovim orgijama video koliki kurčevi umeju da budu. On je tek debeo, od njegovog đoke ostao je samo tužni pupoljak, ali uvek se tu muva-ju i nabildovane pederčine pošto Trafika, recimo, voli samo tipove, i to baš te mlade, čvrste i kurate. Ponekad mi se omakne da nekog od tih kuratih fegeta isprebijam. Jednome je kurac bio toliki da sam ga pištoljem izmlatio upravo po njemu, da ne nabija komplekse najvišim državnim organima i uglednim privrednicima.

Ovi se nekako uzveraše gore i sad se tamo teturaju, dok ih peče junsko sunce. Odlučujem da zapalim, da ne budem tu ako neko od njih padne sa zgrade. Idem ka kolima. Zvoni mi mobilni. Hromozom.

„Šta hoćeš, rugobo?“, javljam se.

„Ej, Gišo, brate“, pekmezi se taj brabonjak i ja se prisećam foto-montaže na kojoj su mu umesto usta turili šupak.

„Slušaj, nastaviš li da se bratimiš sa mnom, ponoviće se ono što ti se desilo na parkingu ispred splava.“

„Izvini, neću više. Znaš koliko te gotivim... Ako mi se opet desi, zapali mi kosu ponovo, jebiga, kriv sam“, bekelji se.

„I kosu i trepavice i obrve i dlake na jajima. Sve će ti goreti.“

Iako smo ko zna koliko puta sedeli zajedno, planirajući kakvu laž plasirati idiotima koji čitaju njegovu govno od novina, nema mesta tepanju. Startujem limuzinu i krećem ka smradu u matorom plavom renou, koji je umislio da to što je ulica jednosmerna meni nešto znači.

„Izvinite, gospodine Dragiša“, duhovit je Hromozom, a ja za to vreme mlatim pištoljem ubeđujući budavog kosijanera koji sedi za volanom renoa da pođe u rikverc. „Samo sam lično hteo da vas podsetim na žurku našeg lista, večeras u osam, u vili *Napred*, na Senjaku.“

A-ha. To je, dakle, večeras.

„Baš ja znam gde su svi vaši jebarnici... Pošalji mi adresu.“

„To!“, raduje se kao da mu se javio pokojni ćale. „Vidimo se! Jedva čekam!“

„Nemoj da zaboraviš moj koverat“, upozoravam, u najboljoj nameri. „Seti se šta je bilo kad si ga ono jednom, kao, zaboravio.“

„Neću, bez brige. Ko se na mleko opeče, taj i u jogurt duva!“

„Seljačke poslovice ostavi za svoje retardirane čitaoce. Prebroj pare i pet puta, ako treba.“

Prekidam vezu i na prvom ćošku skrećem desno, gde me zaustavlja saobraćajni pandur. Mašem značkom Službe, a on razdragano salutira.